

Húsvét vigíliájára

Húsvét vigíliájának ünneplése az üres sír előtt hitünk legnagyobb titkához vezet bennünket. Ahhoz a misztériumhoz, amelyet e virrasztásuk számos mozzanatában átélünk: a fény liturgiájában, az igeliturgiában, a keresztelési és az eucharisztikus liturgiában. Ezen ünneplés során az egyház a feltámadás örömhírét hirdeti, különösen az éppen most hallott evangéliumi szakasz által.

Idén a feltámadás elbeszélésének Lukács evangélista által bemutatott változatán elmélkedünk. Lukácsra jellemző, hogy azokról az asszonyokról beszél, akik Jézust szolgálata során követték. Ők azok, akik a végsőkig hűek maradtak Mesterükhöz. Amikor Jézus temetéséről szól, ezt mondja Lukács: „Az asszonyok, akik Galileából jöttek veled, utánamentek, és megnézték a sírt, hogy miképpen helyezték el a testét. Azután hazatértek, illatszereket és keneteket készítettek, de a szombatot a parancs szerint nyugalomban töltötték.” (Lk 23,55–56).

Lukács egyértelmű ezen asszonyok bátorságát tekintve. Őket teszi a feltámadás eseményének első minősített tanúivá. Valójában ők voltak fizikailag jelen nemcsak a szenvedés és a kereszthalál során, hanem egészen a temetésig úgy, hogy részletesen megvizsgálhatták Jézus sietve véghezvitt eltemetésének módját. Azután hazatértek nemcsak azért, hogy megsirassák szeretett Mesterüket, hanem azért is, hogy keneteket készítsenek szombat elmúltával tervezett bebalzsamozásához. A törődés és a figyelem, a szeretet olyan gesztusa ez, amelynek a halál sem tudta útját állni.

És ugyanezek a nők a hét első napján felfedezik a sír megsértését. Lukács evangélista hangsúlyozza az asszonyok jellegzetes viselkedését, akik a nyitott sír láttán zavarba jöttek és zaklatottá váltak, majd még jobban megrémültek a két férfi láttán, akik bejelentették nekik a feltámadás eseményét. A félelem ellenére ezek az asszonyok bátran visszatértek, hogy beszámoljanak a tizenegynek és más tanítványoknak arról, amit éppen átéltek. Azonban nem hittek nekik. A férfiak számára „ezek a szavak ostobaságnak tűntek, és nem hittek azoknak” (Lk 24,11), annyira, hogy Péter személyesen megy, hogy tekintélyével igazolja a tényt.

Lukács néven nevezi ezeket az asszonyokat: Mária Magdolna, Johanna, Mária, Jakab anyja. Hangsúlyozza, hogy ők, ezek a konkrét, névvel és küldetéssel bíró személyek voltak azok, akik a feltámadás örömhírét elsőként hirdették. Ezeknek az asszonyoknak a bátorsága és odaadó szeretete nélkül, amely lehetővé tette számukra, hogy lássák és higgyék az emberileg lehetetlent, a tanítványok

félelmeikbe bezárva maradtak volna. Csak az asszonyok vállalkoztak arra, hogy „a hét első napján kora hajnalban” (Lk 24,1) odamenjenek, ők azok, akik mozgásba hozták a feltámadás hirdetésének dinamizmusát, kihozva az apostolokat az utolsó vacsora terméből, elindítva őket onnan az egész világba.

A felsőteremben összegyűlt egyház ötlete vonzó. Az utolsó vacsora terme minden bizonnyal a hit közösségének szimbóluma. Az Úr ott alapította az Eucharisziát és a papi szolgálatot. Ott adta nekünk azt a parancsot, hogy szeressük és szolgáljuk egymást. Ott jelent meg az apostoloknak és Tamásnak, hogy megerősítse hitüket. És ott várták Mária, az apostolok és a tanítványok az ima lelkületével a Lélek eljövételét pünkösdkor. De az utolsó vacsora terme az a hely is, ahonnan az egyháznak ki kell jönnie, hogy megkeresse a feltámadt Krisztust. Azért, hogy elmerészkedjenek, és próbálják megérteni Krisztus világban való jelenléte jeleinek rejtett jelentését. Ezek a jelek beszédesek, de titokzatosak. A sír bejáratától elhengerített kő jelei, egy üres és látszólag megsértett sír jelei, egy rejtélyes, de örömteli üzenet jelei: „Miért keressitek az élő a holtak között?” (Lk 24,5).

Talán minket is elér annak kísértése, hogy Jézust „a holtak között” keressük. Mi is kísértést érzünk arra, hogy a Mesterhez kiáltsunk és könyörögjünk, hogy vessen véget a halál és pusztítás, a gyűlölet, a háborúk, az etnikai konfliktusok kultúrájának, egész civilizációk kiirtásának és kitelepített bevándorlók milliói sorsának. E valósággal szemben a Húsvét öröme távolinak tűnik. Mégis, Krisztus az élő Isten! Olyan valóság, amelyet érinthetünk, nem politikailag korrekt értékek általános etikai alapja. Húsvét napjától kezdve a Feltámadott jelen van és tevékenykedik a világban, és ott, ahol a tanítványok élő és egyházi hite fogadja, ott a jelen ellentmondásai közepette egy valóban új világ kezdődik. Mi valóban „élet és remény keresői” vagyunk: olyan nép, amely keres, tudva, hogy a föld alatt, de valóban élővíz folyója folyik a világ szívében. Ismét meg kell tanulnunk őt keresni, mint az evangélium asszonyai, mint Péter és János.

Krisztus azok reménye, akik hittel és bátran keresik őt. Azok reménye, akik nem maradnak saját biztonságukba bezárva, hanem vállalják annak kockázatát, hogy megtalálják őt ebben a zaklatott világban. Ez az az út, amelyre az egyház meghívást kapott. Ez az az út, amelyre meghívást kaptunk, hogy a hit közösségeként együtt járjuk.

Az egyház mindannyiunk tevékeny részvételéből táplálkozik és növekszik. Amikor Péter elment, hogy igazolja amit az asszonyok mondtak, Lukács evangélista szerint „a történeteken csodálkozva hazament” (Lk 24,12). Péter amiatt, amit az asszonyok mondtak, zavarodottan és hitetlenkedve rohant a sírhoz. Csakúgy, mint a körülötte lévő férfiak, ő sem tulajdonított jelentőséget a nők vallomásának. Azonban megváltozva tért vissza. El kellett ismernie, hogy a Mester meglepte, sőt lenyűgözte őt csendes és élő jelenlétének ajándékával. Fel kellett ismernie, hogy Jézus már nincs „a halottak között”, vagyis azok között, akik már nem várják Isten meglepetéseit.

Engedjük, hogy csodálkozásra késztesse bennünket azok a meglepetések, amelyeket Isten tartogat számunkra. Ez Húsvét igazi öröme. Még a szenvedés és a

gyűlölet közepette is, még oly sok eseményben is, amelyet nem tudunk irányítani, még a halál minket körülvevő jelei ellenére is az Úr Jézus Krisztus Istene él. Nem hagyja, hogy a halál uralkodjon. Ahogyan holnap reggel az örömteli szekvenciában énekeljük: „Mors et vita duello confluxere mirando.” – Halál és élet kel harcra ebben a csodálatos küzdelemben. Mi lett az eredménye? „Dux vitae mortuus regnat vivus.” – Az élet megholt fejedelme halhatatlanul uralkodik.

Egyházunk, ahol először hirdették a Húsvét örömteli hírét, legyen reménység lámpása Isten népe számára az evangélium útján. Menjünk elsőként együtt, ahogyan a nők Húsvétvasárnap reggel, és legyünk az elsők, akik futva közöljük a feltámadásba vetett remény örömhírét, ugyanazon az úton hirdessünk együtt a világnak, hogy miért reménykedünk abban, Aki valóban feltámadt!

Jeruzsálem, 2022. április 16.

†Pierbattista Pizzaballa
Jeruzsálemi latin pátriárka